

Svou práci jsme věnovali italskému spisovateli Michelu Priskovi (1920 - 2003).

Na základě podrobné analýzy autorových románů a některých povídek jsme se pokusili zařadit jeho narativní tvorbu do kontextu italské literatury druhé poloviny 20. století. Spisovatel, novinář, literární a filmový kritik Michele Prisco vstoupil do literatury v roce 1949 povídkovým souborem *La provincia addormentata* (Ospalá provincie). Během přesně půl století dlouhé spisovatelské dráhy vydal 11 románů a řadu povídkových souborů. Do českého prostředí byl uveden překlady románů *Gli eredi del vento* (1950, č. Dědicové větru, J. Hajný 1983) a *Una spirale di nebbia* (1966, č. Cár mlhy, J. Hajný 1984).

Priskova narativní tvorba působí jako celek kompaktním dojmem, ačkoliv prošla určitým vývojem v plánu tematickém a zejména kompozičním. Pozadí téměř všech Priskových povídek a románů tvoří jeho rodný kraj pod Vesuvem nebo město Neapol. Autorovi ale nejde jen o popis kraje a jeho obyvatel, ale o zachycení člověka v jeho celistvosti. Zajímají ho vztahy mezi lidmi, lidská identita, ale i odvrácené stránky lidské povahy, kořeny zla, touhy po pomstě a násilí. Některé romány, např. *Cár mlhy* mají až detektivní nádech, podložený suspensem psychologického charakteru. Prisco je si vědom, že na konci pátrání nemůže být absolutní poznání, protože spolu s Pirandellem připouští, že pravda je relativní. Rozvíjí koncept paměti, který je podobný jako u Sveva, kde paměť soudí a uchovává minulé věci, ale zároveň může působit na přítomnost. U Priska má její působení očištnou funkci. V narativním plánu se koncept paměti realizuje v dlouhých retrospektivních pasážích a úvahových monolozích. V polovině Priskových románů se východiskem pro rozvoj fabule stává rámcové vyprávění. V některých vypravěčských monolozích podrobuje analýze samotný akt psaní.